

Det danske pigespejderkorps

Nr. 4

»Pigespejderne«

Medlemsblad
udgivet af

Det Danske Pigespejder-
korps

Redaktør Ella Breinholdt
Iversen, Erantisvej 21,
Svinninge Sj.

I redaktionen: Nete Ger-
mark og en patrulje
bladlus.

Administration og ekspe-
dition: Korpskontoret,
Lundsgade 6, Københ. Ø.
Enkelt-abonnement (se
bagsiden).

Postboks: Margareta Eng-
gard, Ellegårdsvej 71,
Gentofte.

Trykkeri: Fyens Stiftsbog-
trykkeri, Odense.

Bidrag til »Pigespejderne«
indsendes ca. 40 dage for,
bladet skal udkomme.

Desværre bliver det nødven-
digt at minde om, at der
ikke i »Pigespejderne« kan
optages indlæg, som er ano-
nyme. Et hvert indlæg skal
være forsynet med navn og
adresse for at kunne finde
optagelse. Anonyme indlæg
går lukket i papirkurven.

INDHOLD Nr. 4 1966

Kære læsere!	62
Fotos fra sommer- lejrene	62
Bolle beretter	63
Tinka	65
»Fem gode venner« (drama)	66
Patruljehjørnet	68
Patruljestafetten	69
Musikalsk optrin	69
Månedens tur	70
Klovenarbejdet	71
15 hytte-hygge-år	72
Småtterier	73
Læsehesten	74
Frimærker	74
Det stod i avisen	75
Nye formænd	75
Postbox	75

Kære læsere!

Da jeg forleden sad og spekulerede lidt på, hvad vi skulle sludre om denne gang, dukkede der pludselig et lille digt frem i baghovedet. Et digt, som jeg havde læst et eller andet sted. Jeg genfandt det i »Tidsskrift for Sygeplejersker« (15. marts 1966). Digtet er skrevet af Svend Rehling, og selvom digtet er skrevet for sygeplejersker, så synes jeg, at vi med god ret kan lade ordene gælde på os også. Hør engang, hvad Svend Rehling skriver i sit digt, som han har kaldt: HVAD HAR VI GJORT I DAG?

*Vi skal gøre så mangt i det kommende år,
men hvad har vi gjort i dag?
Vi vil give en gave, som rigtigt forslår,
men hvad har vi givet i dag?
Vi skal plante et håb, hvor bekymringer gror,
så den grædende ler, og den tvivlende tror.
Vi skal finde et mildt og et muntert ord
— men hvad har vi gjort i dag?*

*Vi skal være så inderligt gode — engang,
men hvad har vi været i dag?
Vi skal bringe de triste et smil og en sang,
men hvad har vi bragt i dag?
Vi skal træde de spor, som de største har trådt,
med en redelig vilje i stort og småt,
vi skal møtte hver hungrende sjæl med godt —
men hvem har vi møttet i dag?*

*Vi skal høste de skønneste glæder — om lidt,
men hvad har vi sået i dag?
Vi skal bygge, så tinder og skyer går i ét,
men hvad har vi bygget i dag?
Det er lifligt at svæve, hvor drømmene bær',
men hverdagens pligter er nu og her —
det spørgsmål alene er umagen værd:
Hvad har vi gjort i dag?*

Svend Rehling.

Gik det jer, som det gik mig — at I blev lidt flove over, at der er så meget, som vi ikke fik gjort i dag. — Det er nu og her, indsatsen gælder. *ella.*

Gode, sjove og kvikke fotos

fra sommerlejrene modtages med glæde og tak på »Pigespejderne«s redaktion, gerne inden 1. august. Gode beretninger er også velkomne. Husk at opgive navn, tid og sted.
— Præmier til de bedste!

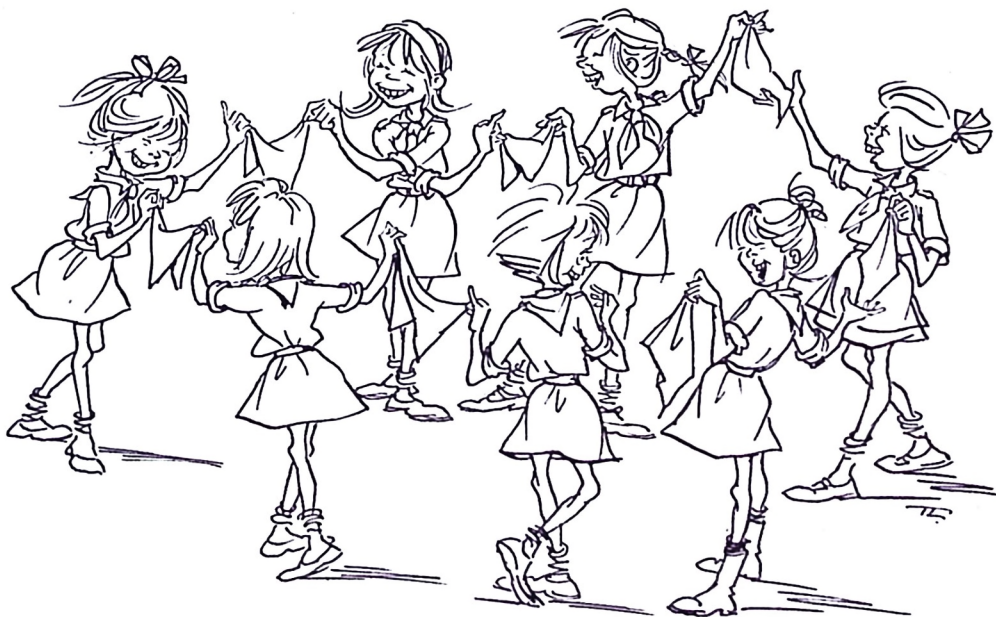
Regnvejrstanker

I dag er det regnvejr. Det er en stille silende, endeløs regn, og det passer mig storartet, for jeg tænker så godt i regnvejr. Der er ikke noget så godt, når man har et eller andet at spekulere over, som at tage en regnfrakke og et par gummistøvler på og så traske rundt i skoven på kryds og tværs, indtil man har fået tænkt sagen igennem. Jeg kan ikke forstå, at skovture altid skal foregå i strålende solskin for at være vellykkede. Jeg synes, skoven ser meget mere indbydende ud, når den er renvasket, og når jeg har indtrykket af, at jeg er den eneste på hele denne jord, som interesserer mig for den.

Sådan et vejr er det i dag. Jeg har ikke mødt et levende menneske her ude, men dyrene er meget mindre sky i sådan et vejr. Det er, som om de tænker, at det kan ikke være et meneske, som færdes her i regnvejret. Nu sidder jeg på en bænk ved søen, jeg var såmænd ikke blevet mere våd, om jeg havde sat mig midt i søen, men jeg sidder bedre på bænken, og her er en dejlig udsigt; det kan måske lette lidt på min nedtrykte sindstilstand.

Jeg skal nemlig til at tale alvorligt med mig selv. Nu stikker jeg hænderne dybt i lommerne, strækker benene langt ud på stien, trækker vejret meget dybt og siger højt og tydeligt: „Der er slet ikke så meget at diskutere, Bølle. Det er ikke svært at se, hvad der er i vejen med dig. Du lider af gold og sur misundelse!“ Selvfølgelig springer jeg straks op og påstår, at det er den rene og skære usandhed, — — men er det det? Sagen er den, at jeg vist er en dårlig taber, men er det mig, der er noget i vejen med? Er det ikke det stadige konkurrencemoment, som findes i spejderarbejdet, som er forkert? Hvordan kan man mene, at man fremmer det gode kammeratskab ved bestandig at opfordre den enkelte til at gøre sit yderste for at overgå kammeraterne? Til at stille dem i skyggen af sig selv?

Jeg synes især enkeltmandskonkurrencer er rædsomme, for der glæder de enevældige dommere efter et skøn, som vel tit kan diskuteres, én eneste person ved at sige: „Du er den allerbedste, dig er der noget ved, dig skal vi se op til og efterligne

alle mand.“ Men samtidig er det jo, som om de siger til de resterende 49: „I var ikke gode nok, jer er der ikke noget ved, kan I nu tage ved lære af dette afskrækkende eksempel, I her har vist.“ En bliver glad, 49 bliver skuffede, er det noget at trakte efter? I en patruljekonkurrence kan man dog sige, at der bliver en hel patrulje glad, og der kan konkurrencen dog have det formål, at den arbejder patruljen sammen til en enhed. Desuden er der jo noget goldt i, at man fremhæver én som noget helt enestående i forhold til nogle andre. Det siger jo intet om, hvorvidt denne ene vinder overhovedet er god til den pågældende ting, det siger bare, at de andre er ringere. Hvis vi i vor patrulje lavede en konkurrence om, hvem der var den allerbedste og mest velbevandrede i det franske sprog, så ville jeg nok gå af med sejren. Jeg ville vinde både sølvplade, egernhale, ulvetand og guldbæger. Men når jeg så havde fået transporteret alle disse præmier hjem, så kunne min omgangskreds nok få det indtryk, at jeg er meget skrap til fransk, og så er sandheden den, at jeg har fået undervisning to timer om ugen i to måneder, men min overlegenhed skyldes blot, at de andre slet intet har lært og derfor ikke kan sige to ord på fransk.

Jeg kan godt fortælle, hvad der er den direkte årsag til, at jeg er kommet på alle disse tanker. I vor trop har vi i mange år haft den rædsomme tradition, at på troppens fødselsdag, når vi allesammen er trådt an på stribe med blåmejser og hele pibetøjet, så udnævnes under megen spænding og hemmelighedsfuld smilen „Årets spejder“. Den spejder, som — efter tropsførerens mening — har opført sig allermest spejderligt, bliver kaldt frem foran fronten, hun bliver rost i høje toner og dekoreret med et „ærestørklæde“, hvorpå navnene på alle tidligere vidunderbørn er broderet. Derefter venter man så, at resten af troppen skal tilslutte sig tropsførerens valg med smil og bravoråb. Jeg mindes denne ceremoni helt fra den tid, hvor jeg var blåmejse. Jeg vidste godt, at det altid skulle være en stor spejder, der blev udnævnt, men ikke desto mindre, gik jeg hvert år og drømte om, at man alligevel skulle foretrække mig. Jeg syntes, det måtte være så vidunderligt at være den i hele troppen, som den store og dygtige tropsfører syntes var den allerbedste spejder „Årets spejder“. Da jeg så endelig var rykket op fra blåmejse til troppen, så var jeg overbevist om, at nu måtte det blive mig. Måske finder I, at jeg overvurderer mig selv og min egen indsats, men jeg mødte troligt til alle møder og ture, jeg huskede mit kontingent til tiden, jeg gjorde gode fremskridt i min III. kl.-

prøve, og jeg tog min tørn i patruljen, hvor vi havde et godt sammenhold. Hvad mere kan man så regne med, at en 12 års pige skal yde, før hun opfører sig som en 100 pct.s spejder? Men det blev ikke mig. Det blev en stor pige, som jeg slet ikke kendte, og som jeg aldrig lærte at kende, hun gik vel ud ikke ret længe efter. Året efter blev det heller ikke mig, men da var skuffelsen ikke så stor, for da havde jeg efterhånden været med til flere konkurrencer og turneringer, og havde det ikke lært mig at være en god taber, så havde det i hvert fald lært mig at lade, som om jeg var det. Jeg smilede som de andre og råbte bravo for hende, der var blevet dekoreret, jeg var også henne for at klappe hende på skulderen og ønske hende til lykke bagefter. Da jeg gik hjem om aftenen, spekulerede jeg lidt på, hvad hun havde ydet, som jeg ikke havde gjort. Susan havde talt om, at hun havde solgt flest Valdemarsflag, dem havde jeg ingen solgt af, for den dag havde jeg ligget på sygehuset, fordi jeg var blevet opereret for blindtarmsbetændelse. Hun var også blevet fremhævet, fordi hun havde været med til alle arrangementer, det havde jeg jo heller ikke været på grund af den blindtarm, som jeg ikke havde mere, men jeg havde jo været det året før, og da blev det ikke bemærket eller belønnet. Der gik nok et år, og jeg blev efterhånden mere skeptisk og hårdhudet. Jeg indstillede mig på, at nu havde troppen fødselsdag, og så skulle som sædvanlig en af de andre kåres som „Årets spejder“ ja, jeg var vel efterhånden så tilpas uinteressert i det hele, at jeg slet ikke tænkte på det på forhånd. Men da så alle stod der i flok og rad, så blev jeg kaldt frem for Susan. Hun talte rørt om mig som den gode kammerat i patruljen, hun fremhævede den morsomme rolle, jeg havde spillet ved sidste tropsfest, man havde indtrykket af, at det var den, der havde båret hele forestillingen, og hun fortalte alle de andre, at jeg havde solgt fire lodsedler mere end nogen anden i troppen til vort sidste lotteri, derfor havde Susan nu siddet i nattens mulm og mørke og broderet BØLLE med små nydelige kontursting på troppens ærestørklæde, som jeg nu skulle have lov til at bære i resten af året.

Det ville være noget sludder, hvis jeg nu sagde, at jeg ikke havde fortjent denne æresbevisning. Men det er helt stensikkert, når jeg påstår, at jeg havde ikke gjort mig mere fortjent til det dette år end nogle af de andre år, og jeg kunne på stående fod nævne flere andre spejdere i troppen, som havde gjort sig lige så fortjent til det. Var det ikke noget pjat, at de skulle skuffes i deres forhåbninger? Året efter måtte jeg naturligvis af

med „mit“ tørklæde, og da blev det givet videre til en anden, og jeg er da fuldstændig klar over, at lige meget hvor overspejdervidunderligt, jeg havde opført mig i det forløbne år, så kunne jeg ikke blive dekoreret igen. Det ville jeg da heller ikke nære noget ønske om, for så var der jo endnu flere, der blev snydt for chancen. I sidste uge havde troppen igen fødselsdag, og det nystrognede tørklæde skulle uddeles påny. Jeg håbede så inderligt, at det skulle tilfalde Tvilling, for er der nogen, der har gjort sig fortjent til det, så er det hende, men hun har nok gjort det for diskret. Det gik i stedet til patruljeassistenten i Elgene, og — det kan godt være, det er forkert af mig at sige det — men hun har ikke fortjent det. Hun er en rigtig fedtebuks og øjentjener, og hun er i hvert fald ikke nogen god kammerat.

Er det ikke skrueregalt, at een eneste med vold og magt skal fremhæves på de andres bekostning? Det har i hvert fald givet mig noget at spekulere over. Er det bare misundelse på mine egne eller på andres — f. eks. Tvillings — vegne? Er jeg mon mere misundelig end andre, eller er det en følelse, som fremelskes hos de fleste af troppens medlemmer hvert år, når troppens fødselsdag nærmer sig? I så fald mener jeg, at hele denne dekorationsdille må være een stor misforståelse. Det samme sker jo mange gange om året til divisionsturneringer og patruljekonkurrencer, men kan man stille noget andet i stedet? Kan man få folk til at yde deres bedste, hvis der ikke er noget konkurrencemoment med i spillet?

Æv, jeg ved det ikke. Det er muligt, at menne-

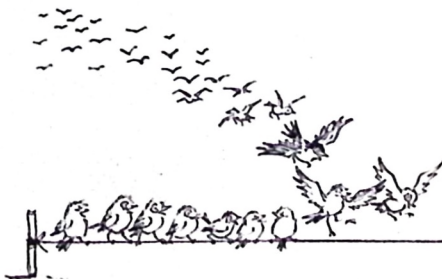
skenes børn er sådan nogle sløve padder, at de kun gider gøre noget, hvis de har chancen for at kunne jkke på nogle medpadder, der ikke er så dygtige. Ville det i spejderarbejdet i hvert fald ikke være klogere, om man udsatte en præmie for at kunne nå en bestemt standard? Det gjorde jo ikke noget, om der så ét år var tre, der vandt, det ville blot udtrykke noget om hele troppens dygtighed. Det gjorde heller ikke noget, om der et år slet ikke blev uddelt én eneste præmie, for hvis der virkelig ikke var nogle, der var en præmiering værd, hvorfor skulle man så uddele en skindlap. Det kan da ikke være en begrundelse, at det plejer man.

Nu er regnen ved at tage af, det varer ikke længe, førend solen bryder frem, så jeg må hellere hjem og få lidt tørt på kroppen. Jeg synes ikke, jeg er nået frem til en stor løsning af problemet. Så ved jeg ikke, om det skyldtes, at det regnede for kort tid, eller at jeg tænkte for langsomt. I min egen lille patrulje har jeg dog tænkt mig en løsning af præmiepsykosen, så de ikke alle syv skal sidde sløve med hængende næb og føle sig forbigået. Til næste patruljemøde tigger jeg af min mor syv af disse små, dekorative lommestørklæder, som alligevel aldrig er anvendelig til at pudse næsen i. På dem broderer vi til mødet „Til en god Maage“ eller „Til et uundværligt patruljemedlem“ eller noget andet beåndet. Når de er syet, stiller vi os op i en kreds og giver det, som vi selv har syet, til hende, der står til venstre for os, og så råber vi hurra og bravo for patruljen som helhed.

Længe leve Mågerne!

Nu skinner solen.

Tegneren Thora Trilles Tinka - Tegneserie

Om bålets stille gløder ...

„Så kom den tid, vi længtes mod,, — den sang vil vi sikkert i den kommende tid synge flittigt, når vi sidder i sluttet kreds omkring sommerens lejrbrå — så er det tid til stille stunder sammen med gode venner, tid også til at lade bifaldet runge over kammeraters indsats i underholdningen.

Men underholdning er så meget. Hvilken patrulje kender ikke det dilemma, man kan komme i, når lejrbråslederen kommer og siger, at patruljen om aftenen skal bidrage med underholdning, der varer så og så længe. Det kan godt være et problem, for selvfølgelig skal man gerne kunne finde noget at optræde med, som hele patruljen kan være med i.

For at hjælpe lidt gengiver vi her et „drama“ i den gode, gamle stil, som hele patruljen kan være med i. Det kræver ikke så forfærdelig meget udstyr, og personerne kan være „gengangere“. Dramaet har vi fundet i de norske KFUK-spejders blad.

Dramaet hedder „Fem gode venner“ og er signeret „Vici“.

FEM GODE VENNER

1. SCENE

Kongen sidder på sin trone omgivet af sine væbnere. En kammerherre melder, at prinsen af Thule ønsker at få foretræde for kongen.

Kongen: Lad ham komme (kammerherren åbner døren, og prinsen træder ind og bøjer sig ærbødigt for kongen).

Kongen: Hvad er Deres ærinde, unge prins?

Prinsen: Deres datter, prinsesse Karen, og jeg er blevet forelskede i hinanden, og jeg beder aller nådigst om hendes hånd.

Kongen: Det er modigt af dig, prins, at bede om min datters hånd. Så vidt jeg ved, er du den yngste af syv brødre. Din fars kongerige er lille, og der bliver vist ikke meget til dig. Jeg kan ikke lade min datter gifte sig med dig.

Prinsen: Men vi er jo så forelskede i hinanden.

Prinsesse Karen (træder frem fra baggrunden, rækker prinsen sin hånd og ser bønligt på sin far): Ah, far, vi er så forelskede.

Kongen (lidt mildere til prinsen): Godt, kan du skaffe mig fem gaver, så skal vi se på det.

Prinsen: Ah, herre konge, gaver, som skulle være Dem værdig, måtte være af sølv, guld eller ædle stene. Jeg er bare en fattig prins.

Kongen: Det er ikke den ydre værdi af gaverne, jeg ser på. Hver ting skal betyde noget værdifuldt. Du skal hverken købe dem, stjele dem eller lave dem selv. Du skal få dem af fem gode venner og så bringe dem til mig. Hvis de, som giver gaverne, ikke er gode venner, har tingene ingen værdi for mig.

Prinsen: Hvor skal jeg finde fem gode venner, som vil give mig en god gave hver? (slipper prinsessens hånd og går bedrøvet bort. Prinsessen græder).

2. SCENE

Prinsen kommer gående gennem en skov og standser på en lille, åben plads, hvor nogle skovnisser er ved at bygge sig en hytte. De har meget travlt.

1. nisse: Hej, prins! Du ser så mellemfornøjet ud.

2. nisse: Kom og hvil dig lidt. Du er da vist træt.

Prinsen (går nærmere): Ja, jeg er både træt og ked af det.

Nisserne i kor: Fortæl, hvad du er ked af.

Prinsen: Jeg er så forelsket i en dejlig og smuk, ung prinsesse, men jeg må kun få hende, hvis jeg kan give hendes far fem gaver, som

alle må betyde noget godt. Jeg skal have dem fra fem, som er gode venner.

Nisserne (sætter sig og spekulerer).

1. nisse: Det var ikke let. Du kan forresten godt få denne økse af mig. En økse betyder styrke, og det er en ting, du kan få brug for (giver prinsen øksen).

2. nisse: Min hammer må du også gerne få. Du husker vel, at der engang var en, som hed Thor. Han havde en hammer, som altid traf, når han kastede den, og som altid vendte tilbage til ham. Det gør min ikke, men den træffer altid, hvor den skal, og jeg tror, at en hammer betyder kraft. Vær så god, nu har du i hvert fald to ting, og Nisse og jeg er altid gode venner. Du kan give mig en ny hammer senere.

3. nisse: Her har du min spade. Graver du ivrigt med den, bliver du rig engang — i alt fald stenrig (peger på den bunke sten, han har gravet op). Til gengæld kan du give mig en lille plads i dit kongerige, så jeg ikke behøver at slide så hårdt. Kongen giver dig vel halvdelen af sit rige, når du bliver gift med prinsessen.

4. nisse: Jeg synes nu, at der skal musik til, hvis noget skal gøres or-

dentligt. Kan du høre, hvilken fin tone, min sav har, når jeg trækker den gennem træet (får saven til at udstøde en hvinende lyd). Du må få min sav, hvis jeg så må vælge først, når du skal dele gaver ud i dit kongerige.

5. *nisse*: Jeg er enig i, at der må musik til, men det er bedst, om der er to instrumenter. Her får du min mundharmonika — jeg er alligevel ikke god til at spille (trækker mundharmonikaen op af lommen og giver prinsen den).

Prinsen: Tak, fordi I vil give mig disse fine ting. Nu skynder jeg mig tilbage til kongen og prinsessen. Jeg kommer tilbage og fortæller jer, hvordan det er gået (lægger tingene i sin rygsæk og skynder sig bort).

3. SCENE

Det er begyndt at blive mørkt, prinsen kommer gående gennem skoven.

Prinsen: Nu skulle det gøre godt med et hvil. Det er blevet koldt, jeg tror, jeg vil tænde et lille bål (han samler nogle kviste sammen, tager øksen og vil hugge de største over). Hvad er det? Øksen bider ikke. Jeg må prøve saven. Den duer heller ikke. Da er der vel heller ikke noget ved hammeren. Og hva' med mundharmonikaen (sætter den for munden og vil spille, men der kommer ikke en lyd frem; han bliver ærgerlig og putter tingene tilbage i rygsækken og går tilbage til nisserne, som han finder i fuldt slagsmål).

1. *nisse*: Nej, jeg vil vælge først, for det var mig, som først fandt på at give ham en gave.

2. *nisse*: Nej du, jeg er ældst.

5. *nisse*: Min mundharmonika er mere værd end både hammeren, spaden og saven. Det er mest retfærdigt, at jeg vælger først.

1. *nisse*: Hold mund. Din gamle mundharmonika er bare en legetøjsmundharmonika.

5. *nisse*: Hvad siger du? legetøjsmundharmonika!
(Endnu mere slagsmål og spektakel. Prinsen kommer og kaster gaverne fra sig).

Prinsen: Nu forstår jeg, hvorfor gaverne ikke kunne bruges.

4. SCENE

5 spejdere sidder ved et bål og synger.

Prinsen (nærmer sig): I synger så godt — må jeg sidde lidt her ved bålet.

Spejderne: Ja, men først må du fortælle os, hvem du er, og hvorfor du kommer denne vej.

Prinsen: Jeg er en fattig prins, og jeg horte sangen. Jeg kunne ikke lade være med at komme frem, for det lød så kont. Hvad sang I om?

Spejderne: Vi sang om, at vi er så gode venner.

Prinsen: Er I virkelig gode venner alle fem.

Spejderne (i kor): Ja, det er vi.

Prinsen: Så kan I måske hjælpe mig. — Jeg kan kun få den prinsesse, som jeg er forelsket i, hvis jeg kan skaffe hendes far fem gode gaver.

En af spejderne: Ja, hvis du er fattig, kan det ikke være let at skaffe gaver til en konge. Stakkels prins.

Prinsen: Gaverne skulle jeg nok få fat på, men de dur kun, hvis jeg får dem af fem, som er gode venner. Det var derfor, jeg tænkte mig, at I måske kunne hjælpe.

Spejderne (eftertænkstomt): Det kan vi måske.

1. *spejder*: Kan du bruge denne ring — det er en venskabsring (tager en ring af fingeren). Den røde sten betyder, at venskabet skal være oprigtigt. Du må passe godt på den.

2. *spejder* (løser et bånd, hun har om halsen, op. Der hænger et lille hjerte deri): Hjertet er også et tegn på venskab, den lille perle minder om, at man aldrig skal glemme, den man er forelsket i. Vil du have mit hjerte?

Prinsen: Det var en meget fin gave.

3. *spejder*: Jeg vil give dig denne blåkløkke. Blåt betyder troskab. Blåkløkken vil helst af alt ringe til bryllup.

4. *spejder*: Nu begynder du vist at få håb om, at du skal få prinsessen. Håbets farve er grønt. Derfor vil jeg give dig dette torklæde.

5. *spejder*: Jeg ønsker dig alt godt. Gid du må få prinsessen. Jeg giver dig dette firklover. Det betyder lykke.

Prinsen: Tak, tak. Det er meget smukke gaver, men hvem skal jeg hilse fra. Hvem skal jeg sige har givet mig gaverne?

1. *spejder*: Jeg hedder Finland (tager et lille finsk flag frem).

2. *spejder*: Jeg hedder Island (tager det islandske flag frem).

3. *spejder*: Jeg hedder Sverige (tager det svenske flag frem).

4. *spejder*: Jeg hedder Norge (tager det norske flag frem).

5. *spejder*: Jeg hedder Danmark (tager det danske flag frem).

Prinsen: Tak, tak. Da hilser jeg fra fem gode venner (vinker og går).

5. SCENE

Kongen sidder på sin trone, omgivet af sine væbnere. Prinsessen sidder ved siden af. Kammerherren melder, at prinsen af Thule er kommet tilbage. Prinsen træder ind og hilser kongen ærbødigt.

Kongen: Du drister dig til at komme igen.

Prinsen: Ja, herre konge, og jeg har fem gaver med, fem gaver, som er skænket mig af fem gode venner. Her er en ring. Både ringen og stenen stråler og lyser som det bedste venskab (lægger ringen ved kongens fod). Her er et hjerte, som gemmer en lille perle som en dyrebar skat (lægger hjertet frem). Den lille blåkløkke her er lige så frisk, som da jeg fik den. Den vil så gerne ringe til bryllup (kaster et blik på den rødmenende prinsesse). Det grønne torklæde er meget solidt. Det håber at få lov til at blive brugt til at binde prinsessens og mit liv sammen (prinsessen bøjer hovedet). Og som De ser, herre konge, så er denne klover ikke visnet, alle blade er friske som prinsessens og min kærlighed.

Kongen: Jeg tager imod dine gaver, prins af Thule (vender sig mod prinsessen): Mit barn, ræk prinsen af Thule din hånd, du skal være hans brud (prinsessen rejser sig, rækker prinsen hånden, og han kysser den).

6. SCENE

De fem spejdere sidder rundt om bålet og synger. De er netop færdige.

1. *spejder*: Har nogen af jer hørt, hvordan det gik med prinsen, som så gerne ville have sin prinsesse?

2. *spejder*: Nej, jeg ved ikke noget.

3. *spejder*: Det gør jeg heller ikke.

4. *spejder*: Jo, jeg ved, at der er stor ståhej på slottet, for nu skal brylluppet stå. Kongen syntes, at vore gaver var gode nok. Det kommer vel af, at vi er så gode venner.

Alle spejdere: Ja, og det vil vi altid være. (Alle rejser sig, og de øvrige medvirkende kommer frem, spejderne står med deres flag, og alle siger i kor:)

Island, Finland, alle fem bor jo i det samme hjem. Søster ræk mig din hånd, vi knytter venskabsbånd fra øst til vest, fra syd til nord.

Patrulje- HJØRNET

IDEER TIL LEJREN

Det gælder om at indrette sig praktisk og godt i sommerlejren. — Derfor har vi fundet, at „Patrulje-hjørnet“ denne gang skulle indeholde en række småtips, som I måske kan udnytte eller selv udbygge, så de bliver endnu bedre.

Først skal vi se på en „glødhule“. Ideen har vi hentet i Sverige, og måske kan den udnyttes, hvis det danske sommervejr bliver lige så lunefuldt, som vintervejret har været det i år.

Først graves der et dybt hul, som til en fedtfælde. Bunden af hullet og siderne skal beklædes med sten — husk ingen flintesten, der kan

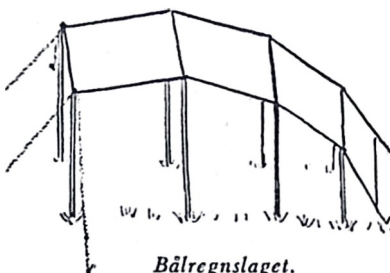

Glødhulen.

springe. — Når man er færdig med at anvende dagens bål, kan gløder rages ned i „glødhulen“. En stor sten kan dækkes over, dog sådan at eventuelt rog har en ganske lille „utæthed“ til at slippe ud gennem. Har det været regnvejr hele natten, kan man om morgenen løfte den store sten væk og finde gløderne, som man bare skal puste eller vifte liv i for at få morgenmaden parat.

TIL BÅLET

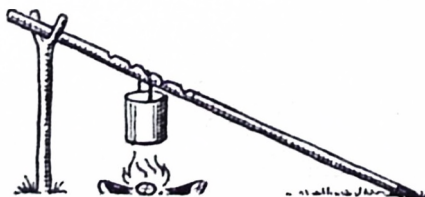
Varer regnvejret ved om dagen også, kan det godt være trælsomt at skulle holde liv i bålet. I England har man fundet på at lave et „bålregnslag“. Der skal anvendes ca. 2 meter teltdug. — Plastic har en grim

Bålregnslaget.

tilbojelighehed til at ville smelte, når bålrets varme trænger op, men dog kan en svær kvalitet med forsigtighed anvendes. — Der skal laves „øjer“ til teltpæle, som tegningen viser, og teltpælene skal have forskellig højde, så vandet kan løbe fra igen. De højeste pæle må gerne være op til 1,80 m eller helt op til 2 m, så man ikke behøver at gå krumbojet under dem med øjnene lige ned i bålrogen. Og „bålregnslaget“ har ydermere den fordel, at man kan holde sit brænde tørt samtidig.

Hvis man har brug for at kunne sætte en ret mad over på „svagt blus“ eller over stærk varme, kan man klare problemet ved at have en kraftig rafte stillet skråt over bålet. I raften skæres hak med passende mellemrum nedad, så gryden enten kan hænge højt eller lavt efter behov. Ideen til denne „trinvarme“-anordning er set i de islandske spejders blad, men vi har egentlig en

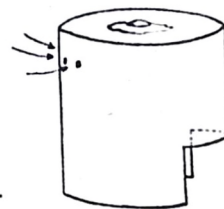

Trinvarme-anordningen.

fornemmelse af, at den vist i grunden kommer fra os selv. Men lige meget med det, ideen er hermed videregivet.

KONSERVESDÅSEN

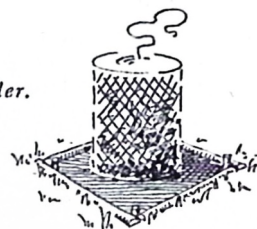
Det er en kendt sag, at englænderne har svært ved at undvære deres morgenæg og bacon, så derfor er det måske naturligt, at den følgende idé er kommet fra England. Den videregives jer, da den måske på „primitive dage“ i lejren kan være til nytte. — På mange lejres menuplan indgår der konservermad. En tom konserverdåse kan anvendes til at spejle æg på. Det sker ved, at man i den ene ende, hvor dåsen er åbnet, udvrider en lille del af dåsesiden, som vist på tegningen. Herind kan

Konserverdåsen.

puttes gløder eller ligefrem tændes et lille bål. Der skal ikke så megen varme til at opvarme konserverdåsen så meget, at den selv kan afgive varme til madlavning. Husk i modsatte side at bore lufthuller. På bunden af dåsen, som tørres godt af, kan man nu lave sig et spejlæg, riste et par stykker bacon eller ligefrem bage pandekager, om så skulle være.

Affaldsbrænder.

Hvis man hjemmefra husker at medbringe et tætmasket trådnæt, kan man lave sig en praktisk „affaldsskærm“ til alt brændbart affald. Når den daglige forbrænding af det brandbare affald har fundet sted, kan trådnettet løftes og asken fjernes, og der er plads til næste dags portion.

Skal vi så slutte af med en rigtig

PATRULJE-STAFETTEN

Bierne består i øjeblikket af fem medlemmer: Bimse (PF), Pytte (PA), Manse, Chip og Chap. Vores patruljemøde holder vi i tropslokalet hver fredag fra kl. 18,30 til kl. 20,00.

På sommerlejren i 1965 ved Billund var det første gang, vi var i patrulje sammen, idet Biernes daværende forere ikke kunne komme med. Ganske vist vandt vi ikke patruljekonkurrencen, men vi fik da teltet til at stå, og middagsmaden blev færdig hver dag — måske var der lidt for meget sand i vores fænobakker! Vi havde bygget broer nede ved åen, og luksuriøse ting — et „kombibord“, hvis på besøgsdagen faldt Bimse selvfølge-

lig i vandet, da hun skulle prøve om broen kunne holde.

Til nytår overtog Bimse og Pytte patruljen helt. Dengang Manse, Chip og Chap skulle have II. kl., tilrettelagde de en tur, hvor de inviterede Myren med. Vi morskede, kastede redningsreb, tændte bål og ristede vores medbragte polser — for uden mad duer helten ikke. Så tre uger efter blev vi inviteret med Myren. Denne gang var det en tur med poster. Myren og Bien er nemlig meget sammen, fordi Bimse og Pytte har været i Myren i fire år. I kan tro, Chip, Chap og Manse har slidt meget med kort og kompas, og til Sgt. Georgsparaden fik de da også prøven.

Troppen har lige startet en seniorgruppe, og en lørdag eftermiddag inviterede den både trop og flok ud i grusgraven. Hver spejder og blåmejsse skulle medbringe et krus og en strikkepind — det havde vi fået besked om pr. orkesterpostkort!! På vejen derud var der forskellige opgaver, vi skulle løse, vi skulle bl.a. lave en fredsgave, og vi lavede en fredspibe af en gren og en grankogle. Den overrakte vi seniorgruppen, som er vikinger, og som kalder sig Teutos Tjod, idet Teutonerne vist nok er deres

store forbillede. De var iført „brynjer“, strikket af sejl garn, blå knapper med vikingehoved malet på, sivsko på fødderne og på hovedet bar de hjelme med kohorn — de så ærlig talt ret komiske ud. På strikkepinden fik vi champignons, bacon og cocktailpolser, som vi ristede over bål, i kruget fik vi „mjød“ (det var altså maltøl, men det smagte som mjød). Derefter drog vi hjem — d.v.s. de andre tog hjem, idet alle PF'er og PA'er fortsatte på tur, for vi skulle nemlig på fører-week-end i Kloverhytten, og vi havde en meget fin week-end, hvor vi sang og snakkede — og så naturligvis grinede — det meste af tiden.

I år skal vi på sommerlejr på Søholt på Djursland. Vi var der også for tre år siden, og da det dengang kun regnede i to timer i hele lejren, vil vi derover igen. Desværre bliver vi kun fire, for Pytte kan ikke komme med, men vi skal nu nok klare os.

Til oktober har troppen 30-års jubilæum, og da skal vi jo have en mægtig fest, som vi skal holde i november. Til tombolaen skal hver spejder lave tre ting, så det skal vi i gang med lige efter sommerferien.

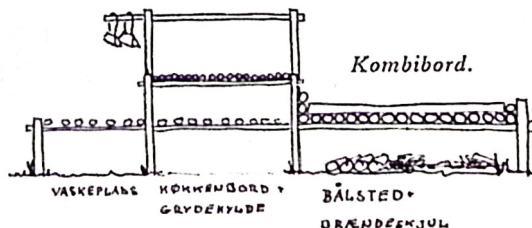
Sum, sum ...

BIEN, 4. Aarhus trop,
Ole Rømer division.

Patruljestafetten vil vi gerne lade løbe videre til: „Stjernen“, Skjoldungerne, Aalborg, Nørrejydske division.

„opskrift“ vi har fundet i „Væbneren“. Af kraftige rafter laves der først en aflang ramme, hvorpå der på tværs besnores korte rafter med mellemrum mellem. En anden ramme, ca. halv så lang som den første, laves til, og på tværs af denne besnores så tæt som muligt en række mindre grene, og overst sluttes der af med en ramme, som kan bruges til at hænge forskelligt grej, grydelapper, karklude etc. på. Kraftige rafter bærer bordet. Jo kraftigere disse er, des bedre.

Skal det være ekstra supert, kan „Kombibordet“ forlænges, så det også kommer til at indeholde et gammeldags mandsildsted med brændeskjul under. God lejr!

MUSIKALSKE OPTRIN

Skal I have lidt kvik underholdning, og patruljen tilmed er i den heldige situation at have et par spejdere, der kan synge, så findes der jo talrige muligheder. Hvis I f. eks. hastigt gennemgår de sangtekster, I kender, vil I opdage, at man sagtens kan lave en musikalsk samtale, om så skulle være.

Man kan eventuelt også lave et „musikalsk stævнемøde“ ved at sammensætte enkelte verslinjer og strofer fra forskellige kendte sange, evergreens, operatemaer og schlagere. Her er et forslag, som der kan bygges videre på.

Han synger et par stoffer, mens han venter på hende, som naturligvis er forsinket, f. eks.: Det var en lørdag aften — Jeg venter på dig, til du kommer — Kommer du i aften — Alt imens skæver han til uret og vandrer uroligt omkring.

Hun ankommer, syngende et par strofer af „Ja, ja, nu kommer jeg“ fra „Sommer i Tyrol“.

Sammen forsvinder de syngende f. eks. „Vi ser for lidt til hinanden“, „Jeg vil bygge en verden“, de finder et bord, sætter sig og synger „The for to“, danser lidt til „Tango for to“, rejser sig og går, hun syngende „Nej, stop“ og senere han „Mens vi går hjem gennem staden“.

Bare et forslag, som I kan finde masser af andre sammensætninger for eller overføre til andre situationsbilleder.

Omkring Mossø i regnvejrr

Månedens turberetning kommer denne gang fra to medlemmer af „Waingunga-patruljen“ i Viby-Kongsvang trop i Århus. Den beskriver „Svaber“ og Ruths vandretur i efterårsferien. Men inden Svaber og Ruth får ordet, skal vi præsentere dem under deres „rigtige“ navne, som Jytte Thorn-dahl (Svaber) og Ruth Kofoed.

Svaber og jeg bestemte os til i week-enden den 2.-3. oktober (1965) at trave rundt om Mossø, der ligger i nærheden af Skanderborg.

Lordag eftermiddag kom Svaber over efter mig, for vi skulle nå toget til Alken kl. 13.55. Røde i hovederne og med sved på panden nåede vi forpustede trambussen, der skulle køre os ind til banegården. Her stod min mor og far for at vinke farvel til os. Langt om længe kørte toget, efter at min far allerede havde fået sagt et par vittigheder om, hvordan vi skulle klare turen (det gør forældre vist altid).

Kl. 14.40 hoppede vi ned på perronen i Alken. Uheldigvis kom vi lige forbi „den skæggede dame“s bagerbutik, hvor vi købte sådan til husbehov. Ikke lang tid efter rykkede Svaber mig i armen, så jeg var lige ved at tabe min tunge rygsæk. Hun havde fået øje på en slange. — Vi konstaterede ved et nærmere eftersyn, at det måtte være en stålorm.

Da vi syntes, vi trængte til et hvil, fandt vi et godt sted ved søen, hvor der var en masse brombær. Ah! Vi spiste vore kager, og bagefter tog vi fat på bærrerne. Sikke en dessert. Vi nåede snart ud på hovedvejen, hvor vi blev nødt til at gå nogle kilometer. Omsider, da vi

havde gået en 11-12 km, og vi faktisk var temmelig omme i fodderne, nåede vi Vorladegård, og regnen begyndte at strømme ned. Vi så vist lidt forkomne ud, for en buschauffør spurgte, om vi ville med op at køre. Først vidste vi ikke rigtig, hvad vi skulle svare, men vi havde jo begge så ondt i fodderne, så det endte hurtigt med, at vi glade sprang ind. Ca. 1 kilometer senere standsede han og viste os grus-hulvejen, der fulgte Gudenåen. Vi blev jublende glade, selv om regnen nu silede ned. Vi fiskede straks vore blå regnjakker op af rygsækken, og lige da vi havde fået dem på, kom en 6-7 ryttere galoperende forbi. Vi vinkede omkap, som vi havde gjort det med alle de forbikørende bilister på hele turen.

Ved 18-tiden begyndte det at blive mørkt, og vi så ingen ende på vejen, men sjokkede bare afsted. Nu var det jo ellers ved at være på tide at finde en lade, hvor vi kunne overnatte; men her var hverken mennesker eller lader. Hver gang vejen delte sig, kiggede vi efter rytternes spor og „pærer“ (undskyld hestenes!). Endelig stødte grusgraven ud til landevejen, og humøret steg naturligvis et par grader, og midt i al mørket og regnen begyndte vi at skråle vor slagsang af fuld hals.

Pludselig skimtede vi lys i mørket, og vi satte det lange ben foran, så godt det lod sig gøre. Da vi kom derhen, kunne vi ikke rigtig hitte ud af, hvorvidt det var en gård eller ej. Tilsidt blev vi dog enige om at gå derind. En meget tiltalende herre i ridebukser lukkede op, og vi forklarede ham situationen. Under samtalens løb gik det op for os, at han var en af de ryttere, der havde redet forbi os. Han råbte til sin kone: „Nå, Charlotte, nu har vi fået loggerende.“ Hans søn viste os over i laden, og der fik vi os en mægtig overraskelse. — Tænk, der stod 8 pragtfulde heste og gumlede i hver sin bås. Det var vel nok alle tiders!

Så snart sønnen var ude af laden, smed vi det våde tøj og iklædte os noget varmt nattøj. Da vi havde spist vor medbragte madpakke, kravlede vi i poserne og sov

Også hestene fik sig et „billigt grin“...

To pionerer

søges til „Jægergården“ i tiden fra ca. 9. juli til 18. juli. Pionererne, der må være fyldt 14 år, betaler selv rejsen til „Jægergården“, mens opholdet er gratis. Henvendelse kan ske snarest til

Grethe Jørgensen,

„Jægergården“, Ørnholmvej, Snekkersten.

lidt efter som „små saftige brosten“ i den dejlige krydrede duft af hø og ikke mindst af heste. Forresten var Svaber lidt uheldig. Hendes bukser sprang nemlig med et brag hele vejen rundt i sømmen, fordi hun trådte ned i et hul i høet, og ved dette lille optrin fik vi os begge et billigt; men i hvert fald højlydt grin (vist også 8 hestegrin). Ih, hvor vi morede os!

Natten i høet forløb uden genvordigheder, og vi vågnede godt udhvilede næste morgen ved 7-tiden. Vi lå lidt og snakkede om, hvor dejligt vi havde det og besluttede, at en tur som denne snart skulle gentages. Pludselig skulle Svaber på „kvindehus“, og hun gik en lille tur. Da hun kom tilbage, spise vi noget medbragt rugbrød, klædte os på og mærkede, at vore uniformer ikke var så hurtige til at tørre, som vi havde håbet. Det kunne næsten også være det samme; for det silede ned endnu. Vi begav os altså ud i regnen, men forinden sagde vi vores vært tak for husly. Vi bad om noget vand, og Svaber drak det så hurtigt (som en „svaber“ bør), at han så helt betuttet ud.

Vi satte kursen mod Gl. Rye, og på vejen passerede vi en masse ækle froer, der lå mast på vejen. Oh, skræk,

havde det så endda være chokoladefroer... I Gl. Rye købte vi en liter mælk og en pakke kryddere, smør havde vi selv med, — og så gik vi ellers om bord. De få, der kørte forbi på den tid søndag morgen, fik sig i hvert fald et syn, der måtte være en sand fornøjelse. Undervejs så vi en flok agerhøns, der baskende lettede, da vi nærmede os. Mens vi gik mod Øm Kloster, så og horte vi en masse jægere. Nogle af dem sagde, at de ikke kunne begribe, at vi gad slæbe af sted med de rygsække, og andre ville for skægs skyld se vore pas, for at vi kunne få lov til at passere vejen. Det lod sig nu ikke gøre, og vi fik da også lov til at gå forbi alligevel. Snart nåede vi igennem Øm og befandt os så kun 3 km fra familien „Svaber“s sommerhus, beliggende i Boes. På vej dertil kom vi forbi en mark med 7 grise, der vist engang havde været lyserøde. De gryntede ad os, og vi fortsatte vandringen, til vi nåede Boes. Her sluttede vi turen med at bage snobrød og lave kakao over et rigtigt spejderbål.

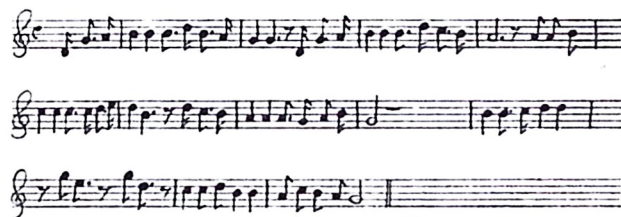
Med mange spejderhilsener.

*Svaber og Ruth,
Waingungapatruljen,
Viby-Kongsvang trop.*

KLØVERARBEJDET

Kloverspejderne har deres egen sang, og foruden på dansk findes den også på tysk og italiensk. Desværre har vi den ikke på engelsk, så skulle nogen af jer være i besiddelse af den på det sprog, vil vi gerne høre fra jer.

Denne gang bringer vi noder og tekst til kloverspejdernes sang „Extensionsangen“. — Men var det iøvrigt ikke en idé, om vi alle prøvede at lære den, så vi rigtig kunne synge den, når vi mødes alle sammen!

Extensionsangen

Hvad der end hænder, vil vi smile altid,
for vi ta'r stort og småt med godt humor
og siger til os selv, det kan bli' værre,
så skinner solen klart igen som før.
Se, solen skinner for dig, for mig,
bare vi la'r den skinne på vor vej.

I Tyskland synger de den samme sang:

Was auch geschieht mein froh Sinn bleibt bestehend',
die Welt ist schön gibt es auch Leid in Schmerz.
Ich sage: mir's könnt schlimmer noch geschehen,
und frischer Mut erfüllt drum mein Herz.
Schön ist das Leben, ja schön und gut.
Ich trag trotz allem om Herzen frohen Mut.

Og i Italien:

Malgrado tutto sono Guida anch'io,
e nella vita dura e nel dolce
mi dico sorridendo e felice:
Il mio male non è il peggior.
Vita sei bella, il tuo gran valor
lo trova col sorriso sul viso e nel cuor.

Horsens-spejderne fortæller her om troppens egen hytte ...

En hytte blev indviet — en drøm gik i opfyldelse. Således stod der i avisen, da Horsens-spejdernes hytte i Gammelstrup blev indviet den 20. maj 1951.

I anledning af hyttens og ikke mindst vor hyttemor Kirsten Christensens forestående jubilæum, vil vi gerne benytte lejligheden til at fortælle andre spejdere om de mange oplevelser og glæder, der følger med hver eneste hyttetur, vi har. Det gøres bedst ved at tage med en tilfældig patrulje på week-end til Gammelstrup.

— Når den sædvanlige sidsteper er kommet farende og har fået det ene ben på toget, kører den lille, røde skinnebus afsted, kl. ca. 16. Efter en halv times kørsel når vi vort bestemmelsessted — trinbrættet i Gammelstrup. Herfra er der ca. et kvarters gang til hytten, som ligger på et af Gudenådalens skønneste steder. Allerede på lang afstand kan vi se flaget vaje og høre hjertelige velkomstråb fra Kirsten Christensen, vores allesammens hyttemor. At vi i dag har denne dejlige, stråtekte, hvidkalkede hytte, kan vi udelukkende takke Kirsten for. Det

Så rart er der uden for Horsens-spejdernes hytte.

vedligeholdelsen af et gammelt bondehus. Dette klarer Kirsten imidlertid i stiv arm. Hun har foruden mange forbindelser evnen til at få fat i de rigtige mennesker til den billigste pris, hvilket vil sige en tår kaffe eller en ol. Ligeledes forstår Kirsten at aktivisere forældre og spejdere sådan, at vi mindst en gang om året får endevendt hytten.

15 HYTTE-HYGGE-ÅR

var Kirsten, der i sin tid utrættelig besøgte det ene hus efter det andet for at finde det helt ideelle sted for Horsens-spejderne — og ih, hvor det lykkedes for hende.

Hytten er indrettet med følgende værelser: entré, en dejlig stor stue, køkken, bryggers, køjerum med plads til 10–14 spejdere og sidst, men ikke mindst „loen“, som vi kalder det, et pejsrum med 8 sovepladser.

Nå, men efter Kirstens velkomst, styrter vi alle afsted for først at blive hilst velkommen i det dejligt opvarmede hus. Kirsten har nemlig i forvejen været ude at fyre op for os.

Resten af dagen hygger vi os, og om aftenen samles vi i loen, hvor vi holder lejrbrøl og drikker cacao, der er en traditionel „hyttedrik“.

Søndag formiddag benytter vi til en travetur i de dejlige omgivelser. Mest yndet er turen til det „Gamle Åleje“, som er Gudenåens oprindelige løb; men efter at vandet er ført til Vestbirk kraftværk gennem en gravet kanal, er det naturlige åløb blevet et meget lavvandet område fyldt med store sten. Disse sten indbyder naturligvis til en rask tag-fat, og det må indrømmes, at det er meget sjældent, at alle kommer tørskoede hjem, men pyt med det, Kirsten har altid et kæmpeudvalg af tørre sokker.

Naturligvis bruges noget af tiden desuden til forskellige spejderarbejder, da der er rig lejlighed til dette på denne to tønder land store grund.

På grund af dårlig togforbindelse tager vi temmelig tidligt hjem, d.v.s. ved ca. 14-tiden.

Man kan nok tænke sig, at der er store problemer med

Til slut vil vi gerne benytte lejligheden til at sige Kirsten en varm tak for det store arbejde, hun i de sidste femten år har gjort og stadigvæk gør, for at Horsens-spejderne kan komme ud til en velholdt, hyggelig spejderhytte; for uden Kirsten — ingen hytte med en så hyggelig atmosfære.

TAK!

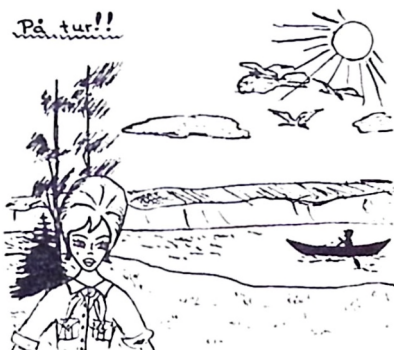
En flok teknemmelige Horsens-spejdere.

Er der noget at sige til, at Horsens-spejderne gerne drager ud til deres hytte, når der er så hyggeligt — også indendøre — som billederne viser.

»Småtterier«

Lidt om alt muligt – bidrag fra læserne modtages gerne.

„Streg“, hvis borgerlige navn er Lisbeth R. Knudsen, er spejder i „Antiloperne“ i Dr. Dorotheas trop i Kolding, og foruden sin spejderinteresse er „Streg“ glad for at tegne. I sidste nummer fik vi en prøve på „Streg“'s tegnekunnen, og her følger endnu en tegning, som „Streg“ har kaldt „På tur“. – Tak for dem begge.

☆ ☆ ☆

FANGET I LINJE 2

En lille dreng sad og noftede noget så inderligt. Det irriterede damen på sædet foran.

– Har du ikke et lommeterklæde, spurgte hun.

– Jo, svarede han, men jeg låner det ikke ud.

Månedens kalendervers

Maj.
I maj udfoldes blomstens blad
og hjertet ånder let og glad.
O, se dog blot den blomsterpragt,
som trindt omkring dig er frembragt.

Juni.
I juni skov og mark og vænge
og haver, lunde, grønne enge
med blomster prunke rigelig,
skynd dig barn og saml til dig.

☆ ☆ ☆

Tre tusen mand

Denne søde, lille sang, som udmærket kan anvendes ved sommerens lejrball, kommer fra Island, og vi har hentet den fra Norge (fra Norsk Speiderpikeforbunds „Lederbladet“. Den hedder „Tre tusen mand“. Teksten får I på norsk med forklaring til.

:/: Tre tusen mand på landeveien vandret. :/
Rom-pe-di-bom, de kikket, sig om,
mens de på veien vandret, rom-pe-di-bom.

:/: Sekken var tung, og magen var så slunken. :/
(Omkvæd som i første vers).
:/: De tok seg en hvil, og dermed ble det omvendt. :/
Rom-pe-di-bom etc.
:/: Sekken var lett, men magen var så diger. :/:

Forklaring:

1. vers:

- Tag tommelfingeren under rygsækselen og marcher på stedet.
- På „rom-pe-di-bom“ o.s.v. lægges hånden over øjet, og man spejder til begge sider, først til højre.

2. vers:

- „Seken var tung“ som a) i første vers, men man læner sig forover med vægten af en tung sæk.
- „Magen var så slunken“ roterende bevægelser over maven med begge hænder og et lidende, sultende udtryk i øjnene, videre som b) i første vers.

3. vers:

- a) „De tok seg en hvil“ begge hænder lægges samlet under højre kind, og man hviler hovedet mod hænderne.
- „og dermed ble det omvendt“, og snur omkring og står med ryggen til.
- På næste „hvile“ lægges hænderne på venstre kind, og man vender sig tilbage. Videre som som b) i første vers.

4. vers:

- „Sekken var lett“, som a) i første vers, men oprejst som om sekken var let.
- „og magen var så diger“, begge hænder ud i en bue og vise, hvor stor maven er. Videre som b) i første vers.

Har
læserne
en bog
at anmelde?

Her kommer endnu et par bidrag, som har „overvintret“, hvilket vi beder indsenderne meget undskylde, men som sagt så findes forklaringen i ændringen af redaktionen. Men hvor om alting er — vi er vældig glade for jeres bidrag til „Læsehesten“, og vi håber, at I også i fremtiden vil sende jeres bidrag til „Læsehesten“. Det er som bekendt en forudsætning for dens fortsatte eksistens, at I alle bidrager flittigt med anmeldelser.

Den bog, jeg vil anmelde, er skrevet af *Erna Heinberg* og hedder „Hemmeligheden“. — En pludselig omplantning fra et meget velhavende provinsmiljø til ret lurvede forhold i et Vesterbro-pensionat synes ikke at vække den forkælede og forvante 13-årige Lise til eftertanke. Hun vil fortsat imponere og fremture med pralerier, indtil hun får slynget hemmeligheden i ansigtet. Dens sandhed bringer hende til en bedre erkendelse og forståelse af sine omgivelser. Bogen er vældig godt skrevet og koster kr. 6,75.

Pernille,
„Stampe“, I Korsør trop.

Den bog, jeg vil anmelde, er skrevet af *Anni Wawrensky* og hedder „Hendes ny mor“. Den er tidligere udgivet på dansk under titlen „Ingrid“.

Ingrid er 14 år og har to yngre søskende. Deres mor er død for to år siden, og nu tænker faderen på at gifte sig igen med en enke, som har en datter, Gunhild, på 13 år. Bogen handler om Ingrids reaktion på at få en ny mor, og i begyndelsen er hun trodsig og kølig over for hende, selv om den unge enke prøver at være venlig og behandler Ingrid som en veninde, blandt andet ved at lade sig kalde ved sit fornavn, Britta Marie, i stedet for mor.

Gunhild kommer først senere end sin mor til det nye hjem, hun har en dårlig ryg og kan derfor ikke cykle, stå på ski og den slags. Ingrid knytter sig til hende, og de bliver gode veninder; efterhånden tør Ingrid også op over for stedmoderen.

Bogen beskæftiger sig også med Ingrids forhold til sine skolekammerater, hvor der heller ikke hersker lutter idyl. Jeg synes godt om bogen, fordi den er livligt og fængslende fortalt.

Jytte Jensen,
Bogense trop.

22.500 håndfulde frimærker

Der er kun kommet fire kilo — 4 kg — frimærker ind til årets frimærkesamling — indtil påske!

Mon ikke vi hurtigt kan blive enige om, at det bestemt ikke er ret meget. Godt og vel en fjerdedel af året er gået og bliver frimærkestrømmen ikke større, når vi kun godt og vel 16 kg på et år — de to foregående år nåede vi ca. 150 kg og ca. 100 kg.

De indkomne frimærker svarer til ca. en tolvtedel af det, en båndoptager koster!

Ergo er der meget lang vej til målet: at kunne købe en båndoptager til brug for kløverspejderkammeraters arbejde. Alle de mange af jer, der ved forårets konfirmationer fik ønsket om en båndoptager opfyldt, vil sikkert forstå, hvor megen glæde og gavn, man kan have af en båndoptager. For vore kløverspejderkammerater er båndoptageren til meget mere gavn, end vi måske i første omgang gør os klart.

Så skulle vi ikke tage og snappe hvert eneste frimærke, vi på nogen måde kan få fat på — det er også her gældende, at „de mange bække små gør en stor å.“

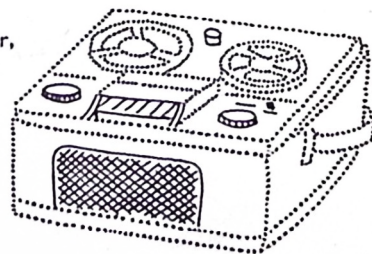
Fat saksen og gå nådesløst til værks!

Korpskontoret i København ser med længselsfulde blikke efter pakker med frimærker. — Indsendelse kan ske når som helst på året — jo flere, jo bedre, — man ser dog gerne, at man samler omkring et kilo, før indsendelse sker.

Vi skylder for øvrigt lige at fortælle, at vor oversigt over de indkomne frimærker i 1965 indeholdt en fejl. Humlebæk trop figurede med et lille antal frimærker, men i virkeligheden havde man været anderledes flittige i Humlebæk — man havde samlet flere kilo, ca. 7 kg. Vi beder Humlebæk-spejderne undskylde, at vi har forklejet jeres indsats, men vi håber ikke, at jeres interesse for frimærkeklipping er aftaget af den grund.

Tænk forresten lige på, at en håndfuld frimærker fra hver eneste spejder ud over hele landet vil gøre underværker! Ti gram fra hver, vi er 22.500 spejdere, giver 225 kg. Er det ønsketænkning, eller kan vi gøre det til virkelighed?

Den optrukne linje viser,
hvor meget
af båndoptageren,
der er „hjemme“.

Redigeret af Paw

Pigespejderne i Østbirk er rent bogstaveligt rykket ind i fryseboksen. De har nemlig erhvervet en tidligere fryseboks, og her indrettet tropshus.

II. Esbjerg trop har fået en glimrende idé. En gang om ugen besøger store spejdere blinde i byen og læser op for dem af ugens aviser og blade. Spejderne bragte også en tid en lydavis ud til de blinde. Ordningen har vundet stor glæde hos de blinde.

Påskens stærke storm var medvirkende til at deltagerne i et træningskursus i Klemensker sneede inde, og ikke kunne komme ind til Ronne, men måtte overnatte på træningsstedet, Hjemmeværnsgården i Simblegårdsbakken. Træningen var en specialtræning for hele landet.

I Viby på Sjælland har man nu startet en blåmejse-flok. Senere er der planer om en spejdertrop også.

Skamlingsbanke-divisionens turnering blev holdt i bindende kulde i år. Vinder blev Ørnepatruljen fra Gram.

Den 4. maj startede en ny spejdertrop og flok i Borris i Vestjylland.

Østjyllands distrikt har nu afsluttet en førertræningsuddannelse, der har strakt sig over syv aftener og en week-end i vinterens løb.

I Nyborg har spejderne indsamlet 52 tons papir og 25.000 flasker.

Nye formænd

Vi har fået nye formænd, både for korpsrådet og bestyrelsen. På korpsrådets møde i april trak bestyrelsens dygtige og initiativrige formand gennem 18 år, fru Sybille Bruun, København, sig tilbage. Senere er som ny formand valgt distriktschef, fru Anna Bertelsen, Lemvig, som i flere år har været medlem af bestyrelsen. Som nyt medlem af bestyrelsen er valgt divisionschef, fru Joan Møller, Skanderborg.

Korpsrådets formand gennem ni år, hrs. H. Brochner, Nørresundby, har også ønsket at træde tilbage, og som ny korpsrådsformand er valgt lrs. H. Richard Møller, København. Som nyt medlem af korpsrådet er divisionsassistent fru Ane-Lise Søvn Dahl-Petersen, Jyderup, valgt.

Kære postboxvenner!

Denne gang har den sydafrikanske postboxsekretær bedt mig om at slå et slag for Sydafrika. Interessen for Danmark lader til at være meget stor på de kanter, og så må vi jo gøre gengæld.

Samtidig vil jeg gerne bede dem af jer, der helst af alt ønsker Grønland, Færøerne og/eller Island, om også at opgive et andet land, for det lader til at være så godt som umuligt at råbe op. Japan og Sydamerika er også meget vanskelige at få i tale for tiden — at det i første hånd er sprogvanskeligheder, der gør sig gældende, siger sig selv. Men ved I hvad, I må nu også se at få gjort noget ved det franske, for her får jeg den ene forespørgsel efter den anden om penneveninder i Frankrig, men sproget I opgiver er — engelsk! Her er jo netop en chance for at lære fransk. Desuden er der også i andre lande end netop Frankrig, at fransk åbner muligheder for gode venskaber.

I dag kan jeg tilbyde:

Australien: 1 BLMF.

Canada: 2 spejdere — 14 år.

Grækenland: Flere spejdere — 13–15 år (fransk).

Italien: 1 seniorspejder — 16 år
1 TF.

(fransk).

Sydafrika: 1 blåmejse — 9 år,
mange spejdere — 11–15 år,
1 TF — 38 år.

U.S.A.: Spejdere og førere i alle aldre.

Venlig hilsen
Mummy.

Kupon til postboxen

sendes til postboxsekretær fru Margareta Enggard,
Ellegårdsvej 71, Gentofte.

Indsendt den

Postbox nr.

Jeg ønsker gennem DDP's postbox kontakt med en
spejderkammerat fra

(land) evt.

Mit navn er

Adresse

Skoleklasse el. beskæftigelse

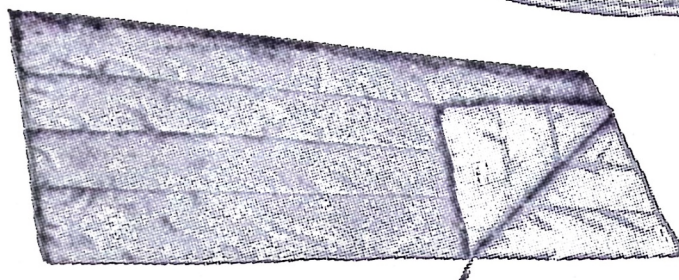
..... Alder

Jeg kan skrive og forstå følgende fremmede sprog:

Jeg har i forvejen gennem postboxen fået adresser
på pigespejdere i (lande)

Vedlagt følger kr. 1,50 i frimærker.

HAR DU LEJRUDSTYRET I ORDEN?

Soveposer

185 cm, med hovedpude	
Krølduld	45,00
Krølfjer med Twillbetræk	85,00
Dun med Cambricbetræk	129,00
Andedun med Cambricbetræk	152,00
Gåsedun med Cambricbetræk	184,00
Campino med Springcloud fyld	85,00
Springcloud med vandskyende nylon- betræk, forsynet med „Pose-flap“ ...	115,00
Dynella-Nylon, vandskyende, med Dynella fyld (polyester fibre), forsynet med „Pose-flap“	159,00

Tæppesoveposer

Krølduld, 140×200 cm	64,00
Campino med Springcloud fyld, 140×200 cm	92,00
Springcloud med vandskyende nylon- betræk og forsynet med „Pose-flap“, 150×200 cm	135,00
Dynella-Nylon, vandskyende, med Dynella fyld (polyester fibre), for- synet med „Pose-flap“, 150×200 cm	169,00
Dun med Cambricbetræk, 140×200 cm	159,00
Andedun med Cambricbetræk, 140×200 cm	179,00
Gåsedun med Cambricbetræk, 140×200 cm	199,00

Hylstre til soveposer

Khakifarvet lærredsplasticpose med snoring, 3 str.	10,25	9,75	8,25
med lynlås, 3 str.	13,00	12,75	11,25
Grå sejldugspose m. snoring og ekstra bærehank, 2 str.	13,75	11,75	

Lagenposer

Bomuld, med og uden pudebetræk		
hvid	13,50	12,00
ternet	16,00	14,25
speciel stor str. til tæppesovepose		
hvid	13,50	
ternet	15,75	

Madrasvår

i ternet bomuldsstof	
med bændler	15,50
med lynlås	17,00

Spisegrejer

Dyb og flad tallerken og krus i blå el. gul Mepal m. emblem	8,50
Krus, ekstra stort, i blå el. gul Mepal m. emblem	3,20
Bestik, rustfrit stål:	
3 dele	4,75
4 dele i plasticetui	7,75
4 dele i sejldugsetui	13,50
Etui, sejldug, til bestik	2,75
Stofpose til spisegrejer, blå med hvidt emblem	3,00

Husk ved køb på depotet skal der forevises rekvisition eller medlemskort

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . København Ø . Tlf. (01) 92 Øbro 8383 . Giro 40 673

Depotets åbningstider: 9-17,30, fredag 9-19, lørdag 9-14 (gælder ikke for depotudsalgene i provinsen).

REDAKTØR: Fru Ella Breinholdt Iversen, Erantlsvej 21 - Svinninge SJ.

ADMINISTRATION og EKSPEDITION: Korpskontoret, Lundsgade 6, København Ø.

Enkelt-abonnement på »Pigespejderne« tegnes på korpskontoret, Lundsgade 6, København Ø, giro 86 000, og abonnementsprisen for 1966 er kr. 8,00. Enkelt-eksemplarer af bladet kan fås på korpskontoret i København med forudbetaling af kr. 1,00 pr. nummer (gerne i frimærker).

TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til posthuset den 16. 5. 1966.